

MICHAŁ JAGIEŁŁO
**ZSZYWANIE
– W UCIECZCE**

ZSZYWANIE - W UCIECZCE

MICHAŁ JAGIELLO
ZSZYWANIE
- W UCIECZCE

PROJEKT GRAFICZNY: JANUSZ BARECKI
KOREKTA: ZESPÓŁ
COPYRIGHT © BY MICHAŁ JAGIEŁŁO
COPYRIGHT © BY WYDAWNICTWO ISKRY, WARSZAWA 2014
ISBN +) *Z%Z&&Z%*Z

ZREALIZOWANO W RAMACH STYPENDIUM
Z BUDŻETU MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO (2013).

WYDAWNICTWO ISKRY
UL. SMOLNA 11, 00-375 WARSZAWA
TEL./FAKS (22) 827-94-24-15
ISKRY@ISKRY.COM.PL
WWW.ISKRY.COM.PL

Mieszkać (ze studni)

Wyraziście niczym przedmioty
codziennego
użytku
w ogołoconym mieszkaniu;
stół i szafa odarte z atmosfery zażyłości
nagie i groźne
w zimnym świetle gołej żarówki.
Czy to nasz stół? Czy tu naprawdę
mieszkaliśmy?
W tym więziennie-szpitalnym pomieszczeniu
kochaliśmy i byliśmy kochani?
Wśród tych odpychających obcością
sprzętów
nasze dziecko
uczyło się chodzić?

Stojąc już na progu, z ostatnim spakowanym
drżącym z niepewności tobołkiem
u nogi
widzimy swoje życie
bez iluzji
bez światłocienia
chcemy jak najszybciej zamknąć za sobą drzwi
i znaleźć się w nowym mieszkaniu, gdzie już.

Firanki zasłony abażury obrus na łóżku narzuta.

Przyjrzeć się sobie w krystalicznej trzeźwości:
Co znaczy – mieszkać?
Co znaczy – być?

Że nie wypada wchodzić na to podmokłe
banalnością grzęzawisko fundamentalnych
pytań?!

Każdy ma prawo do prób zszywania
siebie.

Po grudzie

Nie trzeba wojny pożarów powodzi unoszących
nawet psią budę mułu dławiącego studnię zaborców
ograbiających z dziedzictwa...

Wystarczyła moja nihilistyczna.

Dziś niepojęta w milczącej zaciętości.

Obawa. Że zaleje mnie czułość. I utonę
w Zagrodzie obmywanej przyływami urodzin chrztów
ślubów umierania i lamentów źrebiąt na chwiejnych
nogach szczeniąt wylizujących cały tutejszy kmiący
świat. Że zaduszę się w objęciach zapachów kobiet
bzów kwiatów akacji. W macierzy i ojcowiznie.

I dlatego nie ma fotografii listów głosów strzępów
spisanej opowieści. Nawet pustki. Tylko czasem,
na siwe noce, jakaś zamglona postać wciąga mnie
jeżynami wyrzutów w duszące krzewy
zaniechania.

Trociny

Słońce, śnieg, mróz luty, ale litościwy,
żywiczne szczapy wgrzają się w żar.
Południe. Siedzimy, męskie zagrodowe
plemię, na co dopiero urzniętych.
Ojciec, dziadkowie, pies i ja.
Sosny, czasem świerk, dąb.
Bracia i siostry. Krewni.
Jak dalecy?
Więc trzeba się przeżegnać.
Piła, siekiery, stalowe kliny.
Rozstawione nogi, zamach, uderzenie,
okiść spada na głowy, echo, smużka dymu.
Jak bliscy?
Uczę się grać toporkiem na leżącym.
Jeszcze ciepły.
Tylko nie płacz – proszę.
Obdzierając.
Kora jest tak żywa,
że przydusza
ogień.

Lekcja ratownictwa

To będzie jego osobiste siedzisko.
Przywiązuje sosnowy klocek powrózkiem.
Zaprząga. Z lasu w pola. Po śladach.
Zawiewanych. Bo już brodzą w zawiei.
Toną w zadymce. Zsuwają się w zaspę
strachu – klocek, pies, sanki i chłopiec.

Że nigdy już nie dobrniemy. Znikąd pomocy.
Zagraj – starszy niż ja – drży, co dodaje mi sił.

Wypina go z uprzęży.
Wyciera łzy w mokrą sierść.
Siada na kločku i skręca linę ze słów:
śnieg śnieżyca zadyma zawieja kurniawa.
Ratujcie!
Zagroda podpływa we mgle.

Harmonia świata

W zdziczałym sadzie ziemia zryta jezorami ulewy.
W gliniastej mazi pobłyskuje...

W niedziele siadywał pod jabłonką i grał znane,
a czasem nawet na gorąco tworzone.

To było gdzieś nad szeroką rzeką. Oder – tak ładnie
to wymawiała. Ukrywała się w łozinach. Zastraszona,
rozczochrana, utyłłana w błocie. Schował ją w piwnicy
wymił nakarmił utulił zamknął na kłódkę.

Klucz na sercu.

Cały tydzień ich pogańskiego stadła.

Raz wdarło się paru. Uchronił ją. Ale w końcu musiał iść.

Położył więc Gretę z kapitanem. Odwdzińczył się harmoszką.

Płakała. Został mu chociaż klucz.

Grywał latami pod jabłonką. Aż kiedyś zatkała uszy
i zaczęła krzyżeć: Dosyć! Koniec. Już nigdy cię
nie nawiedzę.

Roztrzaskał muzykę o pień. Ten ktoś w nim wszedł.

Na podwórze. Skatował niewinnego barana.

I się powiesił. W stodole.

Wyszło słońce. Co to błyszczący w tej wyrwie?